

vi saa fandt, at der var virkelig ikke nogen Grund til at skubbe hverken Denne eller Hin ud, lode vi dem staa, skjøndt deres Papirer ikke vare i alle Maader i den bedste Orden. Jeg gjør nu opmærksom derpaa, fordi den høitæredede Minister forlanger Alt i Orden paa det ene Sted, men bryder sig ikke om, at det ikke er i Orden i 30 andre Tilfælde. Det er, synes jeg, en egen Maade at handle paa. Nu er det vor Opfattelse, at det ene Sted, hvor han ikke kan se Ordenen, er den tilstede, medens der er andre Steder, hvor den ikke er tilstede. Det er derfor, jeg fremhæver dette. Vi have endelig et Tilfælde, hvor der slet ikke foreligger Spor af Vidnesbyrd om, at Manden har ført en hæderlig Wandel. Det er under Nr. 6, en latholst Præst, men det kan være, at de ere fritagne for Sligt. Det var nu altsaa under Njorbhavns Magistrat. Gaa vi til Øvrighederne andre Steder i Landet, møde vi det Samme. Vi komme saaledes til Noget, der kan stilles fuldstændig i Klasse hermed. Der have vi ogsaa to Borgere, de bevidne den hæderlige Wandel, og deres Troværdighed er bekræftet af Sognepræsten ved Frue Kirke i Aarhus, men nu staaer Vilja med en ligelydende Attest, og den er bekræftet af Sognepræsten i Nykjøbing, men det gjælder ikke, men naar det er bekræftet af Præsten ved Frue Kirke i Aarhus med 2 Mænds Underskrift, er det godt. Endelig have vi under Nr. 24 et Tilfælde, hvor Attesten om hæderlig Wandel er givet af 2 Borgere, men der mangler ogsaa ganske Troværdighedsattest. Men det er ogsaa Formanden for et Dampskibsselskab og en Dampskibsfører. Om de ere særlig troværdige fremfor Andre, veed jeg ikke, men i hvert Fald har Ministeren fundet det tilstrækkeligt, og vi have ikke Grund til at anke over det. Jeg fremdrager det, som jeg sagde før, kun til Sammenligning. Endelig have vi en hel Række af Erklæringer fra Amt eller Stiftamt, der lyde saaledes, at Amtet eller Stiftamtet, hvem det nu er, Intet har at erindre imod det Ansøgte. Det er altsaa Ministerens anden Fordring om de positive Øvrighedserklæringer. Det har jeg søgt at belyse herigennem. Jeg vil antage, at de Alle kunne se, at Ministeren, hvad jeg begyndte med at sige, har god Grund til at overveie, at det er en betænkelig Sag at komme med dristige Ud-

talesser uden at kunne føre Bevis for dem. — Jeg kommer saa til Forsatningsspørgsmaalet, eller hvad jeg skal kalde det, dette, at det er grundlovsstridigt at ville føre en Mand ind paa Lovforslaget. Nu skal jeg minde om, at dette Spørgsmaal er ikke kommet frem fra Udvalgets Side i og for sig, det er kun kommet frem derved, at Ministeren har udeladt af Forslaget en Mand, som han efter de givne Øvhsninger burde have taget med. Endelig kommer dertil ogsaa, hvad jo den ærede Ordfører før bemærkede, at den meget ærede Minister har jo selv tidligere indstillet til os at gjøre noget lignende. Det er dog noget egent nu at finde det forsatningsstridigt, som man selv tidligere har bedt os om at være med til; thi det er dog vel ikke saaledes, at Forsatningen gjælder ikke for Adelsbørn, men nok for svenske Værtshusholdere? Saa er der endelig de særlige Grunde, men dem skal jeg komme til senere. Nu ligger det jo nær at spørge, da det nu forholder sig saaledes med Hensyn til den Række Ansøgninger, som vi have liggende, at de ikke ere bedre oplyste, end jeg her har gjort Rede for: Hvor kommer da al den Hurlumhei fra, hvorfor bliver denne Sag reist til en saadan Høide? Ja, naar jeg skal svare paa det, vil jeg sige, at det kommer simpeltthen af den meget ærede Ministers Tungnemhed. Der er visse Ting, som han har saa ondt ved at forstaa. Det ene, som ligger for, er det, hvorledes en gyldig Beslutning tages i et Byraad. Det har han nu, som vi have hørt, ikke kunnet faae i sit Hoved. Skjøndt det er vitterligt, at han har været med til at bekræfte adskillige Lovforslag, som ere vedtagne efter de samme Afstemningsprinciper, forstaaer han ikke de Dele. Han sagde ved 2den Behandling: „Men der foreligger nemlig slet ingen Afstemning, det er kun en Erklæring“, men som jeg dengang tillod mig at sige overfor det ærede Medlem fra Midelfart, det kunne vi ikke nøies med; thi Sagen er den, at det er her som ved adskillige andre Byraad og Sogneraad, at snart har man Formandens Underskrift paa Byraadets Begne og maa saa antage, at det er Byraadets Beslutning, men ofte kan man ikke se, om Formanden har underskrevet uden Samraad eller efter et saadant. Men snart sfer det saaledes, at Medlemmerne have sat